

ANH DO

*DE
MYTISKE
HELTE*

***DEN MÆGTIGE
MINOTAUR***

ILLUSTRERET AF CHRIS WAHL
PÅ DANSK VED METTE STEPNIKA

★ ★
Alvilda
★

DE MYTISKE HELTE 2: DEN MÆGTIGE MINOTAUR

er oversat fra engelsk efter

RISE OF THE MYTHIX: MIGHTY MINOTAUR

Først udgivet af Allen & Unwin

Tekst © 2020 by Anh Do

Illustrationer © 2020 by Chris Wahl

All rights reserved

Published by arrangement with Writers House, New York
and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Dansk udgave: © 2022 Forlaget Alvilda, København

Dansk tekst: Mette Stepnicka

Redaktion: Iben Falden

Logo og omslagsprincip: Marlene Diemar/Imperiet

Grafisk tilrettelægning: Birgitte Bager

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2022 af GPS Group i Slovenien

ISBN 978-87-415-1705-6

www.alvilda.dk

**GAMLE LEGENDER ...
NYE HELTE.**

INDHOLD

1.	En særlig kunstner	1
2.	Træning	10
3.	Kontrol	19
4.	Styrkeopvisning	28
5.	En kløgtig plan	33
6.	Sindets afkroge	42
7.	Børnehjemmet	51
8.	Søster Anna	63
9.	Familien Armstrong	70
10.	Endnu en kop te	84

11.	Minh ser rødt	91
12.	Swift og Armstrong	103
13.	Sejltur	119
14.	Sektor-klynge A	134
15.	Kvinde	144
16.	Cellen	172
17.	Styrkeprøver	179
18.	Fin middag	187
19.	En vigtig sag	206

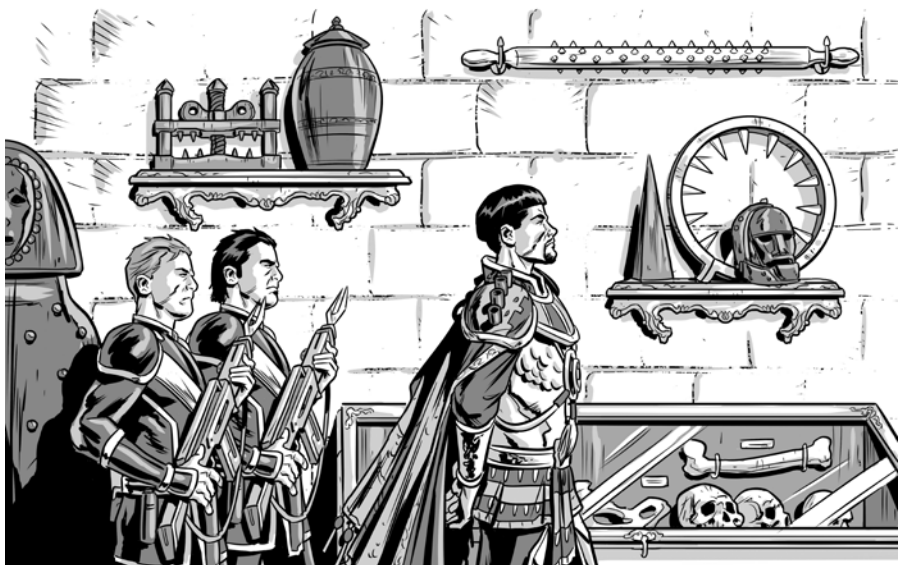

1

EN SÆRLIG KUNSTNER

William James trådte ind i fangekælderen på sit slot i hovedstaden. Han kendte efterhånden fangekælderen særdeles godt, for i årenes løb havde han sat ikke så få mennesker bag lås og slå her.

Bag ham marcherede hans egne personlige vagter. Eller “personlige” var nok så meget sagt, for

William havde ikke engang gidet lære deres navne at kende – de var blot mandskab, der når som helst kunne erstattes. I virkeligheden var han langt bedre i stand til at forsvare sig selv end nogen af hans dødelige ansatte. Som så meget andet i hans liv var de der kun for syns skyld.

Han nåede hen til den celle, der var genstand for dagens besøg.

“Goddag, fru Swift,” sagde han, idet han satte sig i den bløde fløjlstol, der stod uden for tremmedøren. “Trives du her hos os?”

Hannah så ned i jorden, og hendes hår faldt ned over ansigtet.

Hendes tavshed irriterede William. Her sad hun komplet prisgivet og uden noget som helst at tage sig til, og alligevel nægtede hun at tale til ham! Han gjorde en hurtig bevægelse med hånden, så hun lettede fra briksen, svævede gennem luften og blev presset ind mod tremmerne.

“Det var bedre,” sagde William. “Du er en smuk kvinde, fru Swift. Dog ikke *enestående* smuk og under normale omstændigheder ikke værdig til at blive malet, men jeg kan glæde dig med, at jeg måske alligevel har god grund til at forevige dig.”

Han knipsede med fingrene, og et lærred materialiserede sig ved siden af ham. Han rakte højre hånd frem mod det og venstre frem mod Hannah.

“Nej ...” var det eneste, hun sagde.

William skulede. Var det virkelig det bedste, hun kunne præstere? Han kunne ganske vist ikke udstå endeløst ævl, men foretrak da mere end et enkelt ord fra sine ofre.

“Vi kan gøre det på den lette måde,” sagde han. “Hvis du svarer på mine spørgsmål om din datter, får du lov til at blive ved med at være tredimensionel.”

“Jeg har jo allerede sagt, at jeg ikke ved noget,” sagde Hannah. “Og selv hvis jeg gjorde, ville jeg ikke fortælle dig det.”

“Og netop der har vi problemet,” sagde William.

Han gjorde en vinkende håndbevægelse og mærkede varmen stråle fra Lucifers ring på sin ringfinger.

Hannah gjorde modstand, men var magtesløs over for hans kræfter.

“Sikke yndefulde arme,” sagde William.

Hannah udstødte et gisp, da farven på hendes ene arm steg til vejrs og bølgede gennem luften mod Williams fremstrakte venstre hånd. Så strømmede den ud af hans højre hånd og hen på lærredet. Hannah stirrede forfærdet på sin nu næsten transparente arm.

“Hvornår fik Kelly sine kræfter?” spurgte William.

“Jeg har jo sagt, at jeg ikke kender til nogen kræfter!” sagde Hannah. “Hun fik en bule i panden, så vi tog til lægen. Siden har jeg ikke set hende.”

William sukkede og rettede sin hånd mod hendes anden arm.

“Nej!”

“Giv mig noget at arbejde med, kære Hannah. Har hun nogensinde været i kontakt med en mand ved navn Stanley Solomon?”

“Jeg har aldrig hørt det navn før!”

Mere farve strømmede gennem luften, og endnu en arm tonede frem på lærredet.

“Alt dette kan gøres om,” sagde William. “Hvis blot du samarbejder.”

“Du er et uhyre!” skreg Hannah. “Et ynkeligt uhyre, der bilder sig selv ind, at han er bedre end andre ...”

“Stille!” brølede William og rejste sig. “Hvor vover du at tale sådan til mig?”

Hans håndbevægelser blev hurtigere, og Hannah udstødte et skrig, idet hendes hårs brune farve, hendes blå jeans, hendes gule bluse, hendes røde læber

forsvandt fra hende. William arbejdede med hidsige bevægelser og malede også tremmerne foran hende såvel som selve cellen, der alt sammen tog form på lærredet.

Lyden af hans eget hjerte dundrede i ørerne, så vred var han. Hans hænder viftede hurtigere og hurtigere ... indtil han stakåndet sank tilbage i stolen.

Det forbandede svage hjerte, tænkte han, da det flimrede for hans øjne. Han ville få brug for en tår eller to af den hellige gral oven på denne kraftanstrengelse.

Et vindpust tog i hans hår, og han så konsekvenserne af at have mistet besindelsen. Der var nu et hul i hans slot.

“Ups ... få fat i murerne,” råbte William til en af vagterne, og den unge mand ilede af sted.

Williams blik landede på hans nye maleri. Han gengav sædvanligvis sine undersætter i en positiv kontekst med store smil og strålende øjne. Denne gang havde han været så ophidset, at han helt havde glemt at gøre det.

Hvordan var det gået til, at han havde ladet sig provokere af Hannah? Han var jo ligeglad med hendes mening? Hun var ikke andet end en simpel kvinde, og han var en gud. Alligevel havde hun på en eller anden måde narret ham til at skabe et grimt værk, som han ikke kunne nyde.

Men det var ligegyldigt, tænkte han. *Det vil stadig tjene mit formål.*

Når Kelly Swift så sin mor i denne tilstand, ville hun med garanti komme løbende.

Og hvis der var noget, Kelly Swift kunne, så var det at løbe.

2

TRÆNING

“**V**i prøver igen,” sagde Stanley Solomon. “Det kraftfelt, du fremmanede i mindeparken, kan blive særdeles nyttigt. Du parerede en ildkugle fra Sjælesamleren! Jeg har aldrig før set nogen modstå hans magi på den måde.”

Kelly nikkede. “Hvad vil du have mig til at gøre?”

“Koncentrer dig om at fremkalde den følelse, du havde, da det skete.”

Det sidste, Kelly havde lyst til, var at koncentrere sig. Hun ville langt hellere sætte efter Sjælesamleren og redde sin mor. Alligevel tvang hun sig selv til at lytte til Stanley, der travede frem og tilbage på gulvet.

“Mærk kraften vokse indeni,” sagde han. “Fornem, hvordan den samler sig og akkumulerer.”

Kelly tænkte, at Stanley nok ikke vidste meget om, hvordan hendes kræfter fungerede. Det var ikke sådan, at den ‘samlede sig og akkumulerede’, hvad det så end betød. Det føltes mere som en energi, der susede rundt i hendes krop, indtil hun enten anvendte den eller eksploderede.

“Hvordan skal jeg kunne fokusere på det, når min mor er i fare?” sagde hun.

Stanleys svar fortalte, at han havde ventet spørgsmålet: “Hvis ikke du lærer at styre dine kræfter, får du hende aldrig tilbage.”

Det var to dage siden, de var flygtet fra Sjælesamleren og ned i kloaksystemet. Den første nat havde

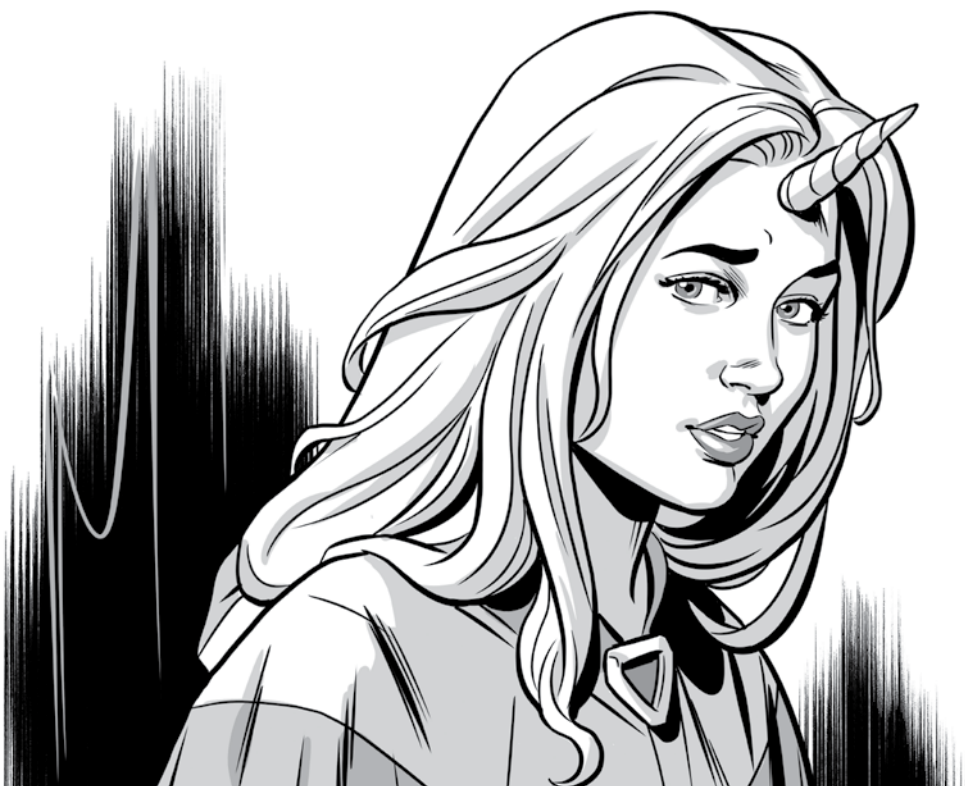
de søgt tilflugt i et lille redskabsskur, hvilket i det mindste havde skånet dem for rotterne og stanken.

Den næste dag havde de, efter timers traven gennem mørke gange, fundet et kloakdæksel, der førte op til udkanten af industrizonen, hvor de havde fået øje på denne forladte lagerbygning.

Stanley havde med det samme taget hul på Kellys “træning”, som han kaldte det. Det irriterede hende lidt, for hun syntes ikke, de kendte hinanden godt nok til, at han uden videre kunne udnævne sig selv til en slags guru – men hun vidste, at han gjorde det i den bedste mening, så hun protesterede ikke.

Det prikkede i hendes horn, idet hans tanker trængte ind i hendes hoved.

Hvis ikke du kan tøjle dine følelser, kan det være ude med os alle.

“Var det meningen, at jeg skulle høre det der?” spurgte hun.

Det trak i Stanleys buede øjenbryn. “Måske.”

“Tal til mig som et normalt menneske.”

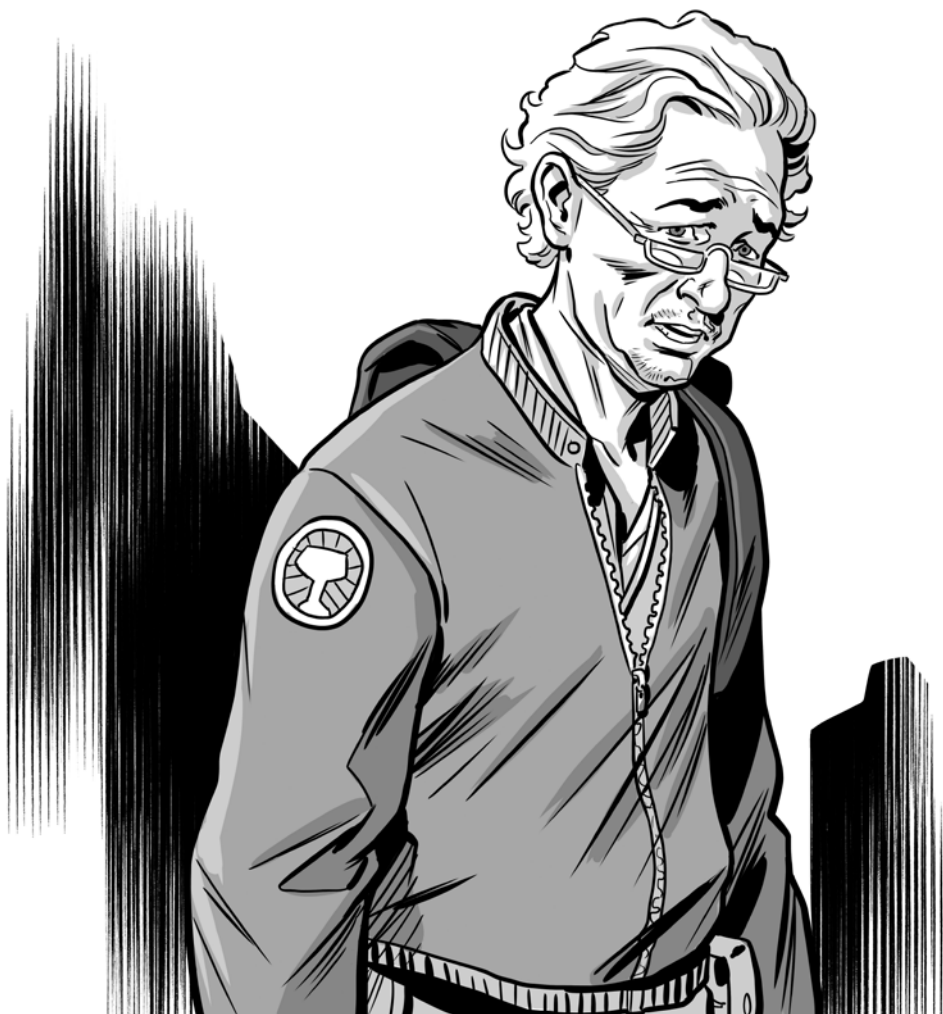
“Du er alt andet end normal, min pige,” sagde Stanley. “Du er vores eneste chance for at besejre Sjælesamlere.”

“Hvad, hvis han gør hende fortræd?” sagde Kelly. “Hvad, hvis han *maler* hende?”

“Vi ved jo allerede, at du kan omgøre det.”

“Ja, med blomster,” sagde Kelly. “Med slyngplanter og mælkebøtter og en parkbænk. Det her handler om et menneske – om min *mor*. Og jeg er ked af at sige det, men du har ikke den store erfaring i at træne enhjørningepiger, har du?” Hun havde det skidt med at være så ligefrem, men det nyttede ikke at ignorere kendsgerningerne. “Du improviserer jo bare.”

Stanleys skuldre sank, og det gik op for Kelly, at han havde anstrengt sig for at holde sig rank. Han var træt, fornemmede hun, men havde forsøgt at være stærk.

“Jeg er nødt til at bevare håbet om, at du også kan få mennesker tilbage,” sagde han. “Lad os nu samarbejde, Kelly. Det her er ikke nogen leg.”

Hans ord fik vreden til at syde i Kelly. Som om hun ikke vidste, hvor alvorligt det her var!

“Tror du, jeg opfatter det her som en leg?” snerrede hun. “En leg plejer at være *sjov*!”

Stanley blødte lidt op. “Undskyld, Kelly. Det var dumt sagt. Jeg fik ikke meget søvn her på gulvet i nat, og så er der jo også ... ja, alt det andet.”

Kelly fik øjeblikkeligt dårlig samvittighed. Det lignede hende slet ikke at være så pessimistisk. Det havde ikke været hendes mening at nedgøre en gammel mand, der kun prøvede på at hjælpe. Hun besluttede sig for fremover at vælge sine ord med større omhu.

“Jeg vil også gerne undskylde,” sagde hun. “Jeg er bare så bekymret. Det er lidt af et pres at være ansvarlig for ... hele verden.”

“Sjælesamlere har også en af mine kære,” sagde Stanley.

“Hvad?”

“Min kone,” sagde Stanley. “Han malede hende som straf for, at jeg vovede at betvivle ham. Jeg er med dig hele vejen, Kelly. Uanset hvad det kræver. For enhver pris. Du er ikke alene om det her.”

Kelly så, at han havde tårer i øjnene, og mærkede sine egne blive våde.

“Jeg troede aldrig, at jeg ville få hende tilbage,” sagde Stanley, “men med dine kræfter ...”

“Vi skal nok få dem tilbage,” lovede Kelly. “Dem begge to. Og alle de andre, som William James har spærret inde.”

Stanley nikkede taknemmeligt, og Kelly ville

ønske, at hun kunne fjerne hans smerte. Hvor længe havde han mon levet med den sorg? tænkte hun.

“Jeg påstår ikke, at jeg har alle svarene,” sagde Stanley. “Og du har ret i, at jeg ikke ved, præcis hvordan jeg skal træne dig. Men måske kan vi sammen finde ud af det, ikke? To hoveder er bedre end et.”

“Normalt ville jeg give dig ret,” sagde Kelly med et træt smil, “men for tiden kan jeg høre alt, hvad der foregår i begge hoveder.”

Stanley tænkte over det et øjeblik.

“Hvis det er det, der generer dig,” sagde han, “så er det der, vi først skal sætte ind.”